

Lucius

Jak krutí a laskaví k sobě dokážeme vzájemně být.
Milovat se i nenávidět.
Jak tenká je hranice naší křehkosti i zraněných dětských duší.
Odpouštět si i být rozpačití v studnici
možná zapomenuté bolesti.

Jsi zahalená nocí v černém závoji,
hvězdy poseté vesmírnou oblohou.
Černé vlasy halící tvé nahé tělo,
odkrýváš ve snu hudby intimní záležitosti.
Odehráváš poslední píseň
a chvějící se hlas odhaluje tvé niternější pocity.
V záři reflektorů tebou prorůstají květiny
v nejkrásnějším rozpuku zrození.

Na koberci se odrážejí stíny tvého života a bytí.
Tvé ruce se vášnivě dotýkají klavíru,
jako bys tančila po hladině oceánů.
Jaro se probudilo a s ním i touha s nadějí
otevřely naše srdce novým dnům.